

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Kulturpolitik

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1942

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

D. N. S. A. P.

Landspropagandalederen

Rosenvængets Allé 32

Informationsbrev

Juni 1942

Fortroligt

Kulturpolitik

Dansk Revyteater.

Det danske Revyteater er faktisk noget hen i Retning af en national Værdi, i hvert Fald en Egenartethed. Det hører sammen med det danske Smil, og dets Udartelse hører sammen med det danske grimme Grin. Men det har en Ting tilfælles med den ligeledes saa dansk egenartede: Julemaanedens »Blæksprutte«, der stammer direkte ned fra Frits Jürgensens Tegninger og H. C. Andersens Eventyr: Hele den danske u-imponerede Spøgefuldhed overfor meget af den Alvor, andre Nationer tager for tungt og højtideligt.

Man har i Danmark altid haft Lov til ogsaa at se de morsomme Sider hos sine Førere og Ledere. Det er gennem Aarene sket i Former, som ofte vilde være utænkelige hos tungere Folkeslag. Det er ogsaa sket i Former, som blev usømmelige, urimelige. Men med fornuftig Beskæring er selve Grundindstillingen en Værdi, der vil kunne bevares ogsaa over i en ny Tid og dens Styrke.

Den danske Revy har ofte været et Vaaben, — et Vaaben for en ny Tids Gennembrud mod en gammel forbenet Indstilling. Saadan var Revyen med til at drille det ældste klassebestemte »Højre« fra Estrups Dage ned i Graven. Ofte har Revyen dog været billig Morskab, der leflede for Flertallet og Hoben, og det har man kunnet studere ikke mindst i de sidste to—tre Aar. Derfor er det en Begivenhed, værd at notere, at der i denne Sommer (ude paa Frederiksberg Teater) synes genopstaaet en Revy, som ogsaa vil retlede, en Revy, som — for første Gang i den nyeste Epoke — synes med i at vise den tankeløse Hob en ny Retning at se i.

Den københavnske Revy siden Frederik Jensens Død og Alstrups Overgang til et alvorligere Rollefag har været en Udvikling fra Visen henimod Dansesparkene og Sketchen.

Naturligvis eksisterede Dansebenene ogsaa den Gang, og naturligvis eksisterer Visen endnu i Dag. Men Balancen mellem dem har forskubbet sig. Og desuden er Visen blevet anderledes, mens den ogsaa er blevet mindre betydende for Helheden: Visen den Gang var oftere en sammenhængende Helhed. — I Dag er den oftere en Række usammenhængende Vers, holdt sammen af et Omkvæd som eneste fælles Idé. Paa den anden Side er der, — sammen med Løsheden og alt det flagrende, frem og

tilbage mellem Dans og Sketch og Sang med lidt Vise i, ogsaa kommet dybere Glimt af Alvor og virkelig Kunst ind i Revyen, — mens den før i Tiden, i Frederik Jensens Dage, faktisk *kun* var Gøgl.

Ogsaa det kan man studere i sin fuldeste, virkeligste Udvikling i den historiske Revy ude paa det lille Frederiksberg Teater, som gerne skal vise sig at være Begyndelsen til en ny Epoke i Dansk Revykultur. De smukke og alvorlige Viser, Skuespillerinden Gerda Madsen dér synger, *dels* om den »evige Kvinde«, vor Moder, vor Søster, vor Elskerinde, vor Datter, — hun, som baade er Flamme, — og Ord og Udskæld, — og Varme og Tryghed og trofast Arbejd, — alt, alt det, en Kvinde er og har til en Mand, — og *dels* ogsaa den unge, ugifte Mors baade rørende og burleske Vuggesang til sit Barn, som »nok skal klare sig, — for du ligner din Laban til en Far!« — de Viser indeholdt alvorlig Kunst, ja, alvorlig Livsbelysning. Det er Ære værd at høre dem indlagt i en almindelig Revy. Og de hæver den op i et Plan, saa den er værd at se, ja, den »giver een noget med hjem«.

Det aktuelle og det glimrende ved Revyen derude er nemlig kort sagt det, at den for første Gang i Epoken efter 1939—40 peger fremad for Tilskuere og Tilhørere, og ikke tilbage.

Den normale Revyskribent af i Dag er jo i Systemets Vold, baade i sin Aandsudvikling og tillige ofte ganske bogstaveligt. Mon ikke den jødiske Kapital og den jødiske Indflydelse behersker Revyscenerne nøjagtig ligesaa sikkert som Journalisternes Penne paa Raadhuspladsen og i Pilestræde! — Derfor har Melodien i danske og københavnske Revyer til i Dag da ogsaa stadig været denne: »De gode, gode Danskere; — den eneste kulturbærende Nation paa denne meget dumme Jord; thi de forstod at afruste, de var rigtignok for kloge til at slaas og forsvare sig! — Noget saa u-civiliseret! — Men naar den onde, dumme Verden en Dag igen er faldet til Ro, saa vil den opdage, at de kloge, kloge Danskere (altsaa Systemdanskerne) alligevel har taget Stikket hjem! — Thi det er saa lavt og saa dumt at føre Krige, og derfor gaar det nu snart saa dejligt, saa dejligt, at Russerne og Tyskerne een Gang til slider hinanden op, ligesom før Versailles, og saa kan de rare Englændere triumfere een Gang til, mens vi søde, søde Danskere faar det saa billigt og saa dejligt een Gang til!«

Det var jo Melodien; det kommer man ikke udenom. Og sommetider var man tæt ved at faa ondt, naar man maatte se paa den Forherligelse af Slaphed og Tankeløshed, dette i Virkeligheden var, — ved Hjælp af Talent og Digt og Vers, — af Dans og Poesi og Lyseffekter, — ved Hjælp af al den Kapitalmagt, der staar bagved de store Revyscener. — Det drejede sig jo om, foruden Pressen, ogsaa at benytte Revyens Morsomhed og Sinds-Afslappelse for den trætte Mand og Kvinde, som kom for at more sig, til igen og igen at fastterpe Idealerne fra Georg Brandes Danmark: »Aandsfrihed«, det vil sige Jødefrihed, — »Fredsvenlighed«, det vil sige national Selvgivelser!

Det er givet, at Revysangenes Toner er een af de Maader, denne Gift uafsladligt kunde dryppes ned i aabne, naive danske Sind, — det er givet, at den blev og bliver benyttet.

Det er denne fuldkomne Uvirkelighedens Aand, som er Aanden over en normal dansk Revyscene. Man aner overhovedet ikke, hvad der er den brændende, glødende Virkelighed bag den uundgaelige Kamp, som staar paa Europas Østgrænse i Dag. Man gider ikke tænke paa Taknemligheden mod dem, der beskytter os, — de fire Tusinde Danske og de mange, mange Tyske og andre. — Men man søler sig i et snavset og uvirkeligt Haab om, at noget skal komme tilbage, — en Pamperlykke, — en Faaretilfredshed, — nogle Dage med tilstrækkelig Kaffe og saa Socialsvindel!

Kaffen faar Systemdanskere nok igen i alle Fald, — Men han tror ikke, det duer, hvis han ikke faar Pamperen og Socialsvindlen med. Og det er først og fremmest det, hans Revyscener skal lære ham, — véd Jøden, som financierer dem.

Det er overfor alt dette, det virkelig er som en Befrielse at komme ind i et Teater, hvor man paa den spøgefulde Maade, — med attisk Salt og lidt Sjøv og lidt forfriskende Bensving af pæne, velskabte »Bjerre-Girls«, nu faar det Stik-modsatte at vide.

Det bliver gjort sjovt og kort. Og man opdager, at en fornuftig Baggrund egner sig præcis ligesaa godt til den sjove Kunst som en taabelig Baggrund. — Den skikkelige og tankeløse Systemdanser, man sidder ved Siden af, griner akkurat ligesaa venligt og forstaaende af den rigtigt-rammende Vise, som af den uvirkelige; — det er kun Systemets Presse, som hastigt lugter Lunten og derfor prøver at tie den nye Frederiksberg-Revy ihjel, men kan man bare skaffe Folk at vide, at den er sjov, og faa dem derud, da viser det sig, at den nye og virkelige Opfattelse gaar præcist ligesaa godt i dem, som den over-gemte, de er vant til. — Tiden er kort sagt moden til at fortælle det almindelige danske Publikum noget om Virkeligheden udenfor Grænserne, — naar man bare kan komme til det for dets Fangevogtere.

Der er en Vise i Frederiksberg Revyen, som ganske direkte siger noget om »de gode gamle Fortidsdage«, og derpaa spørger: Var de egentlig saa gode? — Er det værd at ønske dem igen? — Var der ikke meget, det var bedst at faa det anderledes?

Publikum lo, — og syntes: Jo minsandten!

Selve Revyens Hovedpointe: »Vær Optimister, — se fremad«, — er jo blot det samme. — Det blev slaaet fast i Indledning og Slutning. — Og alene det at høre saadan en Tone til en Forandring, midt i al Systemjeremiaden, var noget af en Oplevelse.

Revyen er nemlig kort og godt morsom, — desværre for Systempressen. — Og kan den rent økonomisk køres igennem den vanskeligste Foraarstid, og indtil det er bleven fortalt Mand og Mand imellem, at den er sjov, — ja, saa ender den saamænd med at blive en storkøbenhavnsk Publikumssukces.

Og Schiøler Linck er morsom. Det er altid morsomt at se den Mand igen. — Og den tykke, vennesele Carl Viggo Meincke er ligesaa god en Skuespiller indenfor sit Felt, som han plejer at være. — Og de andre er ogsaa gode. Der er friske, unge Ansigter. Og der er Fart i det. En Nationalsocialist gør sig selv en Glæde ved at gaa ud og se det, og han gør derved tillige en Indsats.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk